

Cartea Urantia

<< [Capitolul 141](#) | [Părți](#) | [Conținutul](#) | [Capitolul 143](#) >>

Capitolul 142

Paștele la Ierusalim

142:0.1 (1596.1) ÎN cursul lunii aprilie, Iisus și apostolii au lucrat în Ierusalim, ieșind din oraș în toate serile pentru a-și petrece nopțile în Bethania. Iisus petrecea una sau două nopți pe săptămână în Ierusalim, la Flavius, un iudeu grec, la care veneau în taină mulți iudeieminenți ca să se sfătuiască cu el.

142:0.2 (1596.2) În cursul primei zile în Ierusalim, Iisus i-s făcut o vizită vechiului mare-preot Anas, prietenul său de odinioară, o rudă a Salomeii, soția lui Zebedeu. Anas auzise vorbindu-se de Iisus și de învățăturile lui, și, când Iisus s-a înfățișat acasă la marele-preot, el a fost primit cu multă rezervă. Când Iisus a simțit răceala lui Anas, și-a luat numaidecât rămas bun de la el și plecând i-a zis: „Mai cu seamă frica este ceea ce îl înrobește pe om, iar trufia este marea lui slăbiciune. Te vei lăsa tu însuși pradă acestor două distrugătoare ale bucuriei și libertății pentru a fi robul lor?” Dar Anas nu a dat nici un răspuns, iar Maestrul nu l-a mai văzut până în momentul când Anas a stat împreună cu ginerele lui ca să-l judece pe Fiul Omului.

1. Propovăduind în templu

142:1.1 (1596.3) În tot timpul acestei luni, Iisus sau unul dintre apostolii lui a propovăduit zilnic în templu. Când de Paște mulțimile erau prea numeroase pentru a avea acces la propovăduirea din templu, apostolii organizau numeroase grupuri educative în afara incintei sacre. Iată esențialul mesajului lor:

142:1.2 (1596.4) 1. Împărăția cerurilor este la îndemână.

142:1.3 (1596.5) 2. Având credință în paternitatea lui Dumnezeu, voi puteți intra în împărăția cerurilor și deveni astfel fii ai lui Dumnezeu.

142:1.4 (1596.6) 3. Iubirea este regula de viață din împărăție - a fi suprem devotat lui Dumnezeu, iubindu-l totodată pe aproapele tău ca pe tine însuși.

142:1.5 (1596.7) 4. Ascultarea de voia Tatălui care produce roadele spiritului în viața voastră personală; iată legea împărăției.

142:1.6 (1596.8) Mulțimile care veneau să sărbătorească Paștele au auzit această învățătură a lui Iisus, și unii dintre auditori s-au bucurat de vestea cea bună. Conducătorii civili și religioși ai iudeilor au început să se preocupe serios de activitatea lui Iisus și a apostolilor săi; ei au dezbătut între ei conduita pe care să o urmeze în privința lor.

142:1.7 (1596.9) În plus față de învățătura lor din templu și din afară, apostolii și alți credincioși aveau o intensă activitate personală printre mulțimile de la Paști. Acești bărbați și aceste femei, mișcați de mesajul lui Iisus au răspândit vestea mesajului său cu ocazia

acestei celebrări pascale, până la hotarele cele mai îndepărtate ale Imperiului Roman și, de asemenea, în Orient. Acesta a fost începutul difuzării evangheliei în lumea exterioară. Opera lui Iisus nu avea să mai fie limitată la Palestina.

2. Mânia lui Dumnezeu

142:2.1 (1597.1) Se afla în Ierusalim, asistând la festivitățile Paștelor, un bogat negustor iudeu din Creta, numit Iacob, care l-a abordat pe Andrei cerând să-l vadă pe Iisus între patru ochi. Andrei a aranjat această întâlnire secretă acasă la Flavius pentru seara zilei următoare. Acest Iacob nu putea înțelege învățăturile Maestrului și venea pentru că dorea să se informeze mai pe larg despre regatul lui Dumnezeu. El i-a zis lui Iisus: „Rabine, Moise și străvechii profeți ne spun că Iehova este un Dumnezeu gelos, un Dumnezeu cu mare furie și cu porniri violente. Profeții spun că el urăște pe cei care fac rău și se răzbună pe cei ce nu ascultă de legea sa. Tu și discipolii tăi ne învățați că Dumnezeu este un Tată plin de compasiune și bun, care îi iubește atât de mult pe oameni, încât ar vrea să îi primească pe toți în această nouă împărăție a cerurilor, pe care tu îl proclami ca fiind atât de aproape.”

142:2.2 (1597.2) Când Iacob a terminat de vorbit, Iisus a răspuns: „Iacove, tu ai expus bine învățăturile profeților de odinioară, care i-au instruit pe copiii lor conform cu luminile timpului lor. Tatăl

nostru din Paradis este neschimbător, dar conceptul despre natura sa s-a lărgit și s-a dezvoltat de la epoca lui Moise până la epoca lui Amos, și chiar și până la generația profetului Isaia. Acum, eu m-am întrupat ca să revelez Tatăl într-o nouă glorie și să manifest iubirea sa și îndurarea sa față de toți oamenii de pe toate lumile. Pe măsură ce evanghelia acestei împărății se va răspândi pe Pământ odată cu mesajul ei de curaj și de bunăvoință către toți oamenii, se vor stabili relații mai bune între familiile tuturor națiunilor. Cu trecerea vremii, părinții și copiii se vor iubi mai mult unii pe ceilalți, ceea ce va aduce o mai bună înțelegere a iubirii Tatălui care este în ceruri pentru copiii lui pământești. Ține minte, Iacove, că un tată sincer și bun nu numai că-și iubește familia ca pe un tot - în calitate de familie - ci și că îl iubește pe fiecare membru *individual* și are pentru el o grijă plină de afecțiune.”

142:2.3 (1597.3) După o discuție prelungită asupra caracterului Tatălui celest, Iisus s-a întrerupt pentru a zice: „Tu, Iacob, care ești tatăl unei familii numeroase, tu cunoști bine adevărul cuvintelor mele.” Iar Iacob a zis: „Dar, Maestre, cine ți-a spus că aș fi tatăl a șase copii? Cum de ai știut asta despre mine?” Iar Maestrul a replicat: „Este de ajuns să zic că Tatăl și Fiul cunosc toate lucrurile, că în adevăr ei văd totul. Iubindu-i pe copii ca un tată pământesc, trebuie mai întâi ca tu să accepți ca pe o realitate dragostea Tatălui celest pentru *tine*- nu numai pentru toți copiii lui Avraam, ci și pentru tine, pentru sufletul tău individual. „

142:2.4 (1597.4) Iisus a continuat: „Când copiii tăi sunt foarte tineri și le lipsește maturitatea și când trebuie să îi pedepsești, se poate ca ei să

creadă că tatăl lor este supărat, plin de mânie pizmuitoare. Imaturitatea lor nu le permite să pătrundă dincolo de pedeapsă pentru a discerne afecțiunea prevăzătoare și corectivă a tatălui. Însă, când acești aceiași copii devin bărbați și femei adulți, nu ar fi oare nechibzuit din partea lor să se atașeze de aceste străvechi și false concepții asupra Tatălui lor? Ca bărbați și ca femei ei ar trebui acum să distingă iubirea Tatălui lor în toate aceste măsuri disciplinare ale copilăriei lor. Pe măsură ce trec secolele, nu ar trebui ea, omenirea, să ajungă să înțeleagă mai bine adevărata natură și caracterul iubitor al Tatălui din ceruri? Ce foloase vei trage tu din iluminarea spirituală a generațiilor succesive dacă tu persisti în a-l considera pe Dumnezeu după cum l-au văzut Moise și profeții? Eu îți zic, Iacove, că, în lumina strălucitoare a acestui ceas, tu ar trebui să vezi Tatăl așa cum nici unul dintre predecesorii tăi nu l-a zărit vreodată. Și văzându-l astfel, tu ar trebui să te bucuri de intrarea în regatul în care domnește Tatăl atât de milostiv, iar tu va trebui să veghezi ca voința sa de iubire să domine de acum încolo viața ta.”

142:2.5 (1598.1) Și Iacob a răspuns: „Rabine, eu cred; doresc ca tu să mă conduci în regatul Tatălui.”

3. Conceptul de Dumnezeu

142:3.1 (1598.2) În seara aceea, cei doisprezece apostoli, a căror majoritate ascultase această analiză a caracterului lui Dumnezeu, i-au pus lui Iisus numeroase întrebări despre Tatăl din ceruri. Cea mai

bună manieră de a prezenta răspunsurile Maestrului la aceste întrebări constă în a le rezuma în terminologie modernă.

142:3.2 (1598.3) Iisus i-a dojenit cu blândețe pe cei doisprezece zicându-le, în esență: „Oare nu cunoașteți tradițiile Israelului, care se raportează la dezvoltarea ideii despre Iehova, și ignorați voi învățătura Scripturilor privitoare la doctrina lui Dumnezeu?” Apoi Maestrul s-a apucat să-i instruiască pe apostoli despre evoluția conceptului de Deitate de-a lungul dezvoltării poporului iudeu. El a atras atenția lor asupra fazelor următoare de creștere a ideii de Dumnezeu.

142:3.3 (1598.4) 1. *Iehova*- dumnezeul clanurilor din Sinai. Acesta era conceptul primitiv de Deitate pe care Moise l-a înălțat la nivelul superior de Domnul Dumnezeu al Israelului. Tatăl care este în ceruri nu ezită niciodată să accepte adorația sinceră a copiilor lui pământenii, oricât de rudimentar ar fi conceptul lor de Deitate sau numele prin care ei simbolizează natura sa divină.

142:3.4 (1598.5) 2. *Cel Preaînalt*. Acest concept despre Tatăl din ceruri a fost proclamat în Salem de Melchisedec lui Avraam, și transmis mai departe de cei care au crezut ulterior în această idee amplificată și lărgită despre Deitate. Avraam și fratele său părăsiseră Urul pentru că acolo fusese instaurată adorarea soarelui. Ei au crezut în El Elyon - Dumnezeu Preaînalt - propovăduit de Melchisedec. Ei aveau o concepție mixtă asupra lui Dumnezeu, constând dintr-un amestec al străvechilor lor idei mesopotamiene și doctrina celui Preaînalt.

142:3.5 (1598.6) 3. *El Shaddai*. În aceste vremuri primitive, mulți evrei îl adorau pe El Shaddai, conceptul egiptean al Dumnezeului din cer, concept pe care învățaseră să-l cunoască în timpul captivității lor din teritoriul Nilului. La mult timp după epoca lui Melchisedec, aceste trei concepții despre Dumnezeu s-au contopit într-una singură și au format doctrina Deității creatoare, Domnul Dumnezeu al Israelului.

142:3.6 (1598.7) 4. *Elohim*. Învățătura Trinității Paradisului a persistat încă din vremea lui Adam. Amintiți-vă că Scripturile au început prin a afirma că „La început, Zeii au creat cerurile și pământul.” Aceasta denotă că în momentul în care a fost formulat acest pasaj, conceptul trinitar al celor trei Zei într-unul își găsisese loc în religia străbunilor noștri.

142:3.7 (1598.8) 5. *Supremul Iehova*. În timpurile lui Isaia, aceste credințe privitoare la Dumnezeu se largiseră într-un concept al Creatorului Universal care era în același timp atotputernic și infinit de milostiv. Acest concept în evoluție și în creștere asupra lui Dumnezeu înlătură și înlocuiește practic toate ideile anterioare despre Deitate din religia părinților noștri.

142:3.8 (1598.9) 6. *Tatăl care este în ceruri*. Acum, noi îl cunoaștem pe Dumnezeu ca fiind Tatăl nostru din ceruri. Învățătura noastră oferă o religie în care credinciosul *este* un fiu de Dumnezeu. Aceasta este buna vestire a evangheliei împărăției cerurilor. Fiul și Spiritul coexistă cu Tatăl, iar revelarea naturii și a serviciului acestor Deități ale Paradisului va continua să se lărgască și să strălucească de-a

lungul epocilor fără de sfârșit ale înaintării spirituale veșnice a fiilor ascendenți ai lui Dumnezeu. În toate timpurile și în cursul tuturor epocilor, adorarea sinceră a fiecărei ființe umane - în ceea ce privește progresul spiritual individual - este recunoscută de spiritul interior ca un omagiu adus Tatălui care este în ceruri.

142:3.9 (1599.1) Apostolii nu mai fuseseră niciodată atât de șocați ca atunci când l-au auzit relatând această creștere a conceptului de Dumnezeu în gândirea iudaică a generațiilor anterioare; ei erau prea nedumeriți pentru a mai pune întrebări. În timp ce ședeau în tăcere înaintea lui Iisus, Maestrul a continuat: „Voi ați fi cunoscut aceste adevăruri dacă ați fi citit Scripturile. Oare n-ați citit pasajul lui Samuel, care zicea: 'Și mânia Domnului s-a aprins contra israeliților, până într-atâta încât l-a stârnit pe Dumnezeu contra lor zicând: Mergeți și numărați Israelul și Iuda'? Aceasta nu era de mirare, căci, pe vremea lui Samuel, copiii lui Avraam credeau realmente că Iehova crea și binele și răul. Însă, când un scriitor ulterior a povestit aceste evenimente după extinderea conceptului iudaic despre natura lui Dumnezeu, el nu a îndrăznit să atribuie răul lui Iehova, și de aceea a și zis: 'Și Satan s-a ridicat contra Israelului și l-a împins pe David să-i numere pe israeliți.' Oare nu puteți distinge că aceste pasaje ale Scripturilor arată limpede cum conceptul naturii lui Dumnezeu a continuat să se dezvolte de la o generație la alta?

142:3.10 (1599.2) ”Voi ar trebui totodată să distingeți creșterea înțelegerii legii divine în perfectă armonie cu aceste concepții mereu mai largi despre divinitate. Când copiii Israelului vor ieși din Egipt, la o dată

anterioară revelației lărgite a lui Iehova, ei primiseră zece porunci care le-au servit drept lege până în epoca în care și-au așezat tabăra în fața Sinaiului, și iată aceste zece porunci:

142:3.11 (1599.3) ”1. Să nu adorați pe nici un alt zeu, căci Domnul este un Dumnezeu gelos.

142:3.12 (1599.4) ”2. Să nu modelați statui de zei.

142:3.13 (1599.5) ”3. Nu neglijați să respectați sărbătoarea pâinilor fără plămadă.

142:3.14 (1599.6) ”4. Dintre toți oamenii și toate animalele de sex masculin, primii născuți sunt ai mei, a zis Domnul.

142:3.15 (1599.7) ”5. Puteți să lucrați șase zile, în a șaptea zi însă vă veți odihni.

142:3.16 (1599.8) ”6. Nu veți neglija să respectați sărbătoarea primelor fructe și sărbătoarea recoltelor de la sfârșit anului.

142:3.17 (1599.9) ”7. Nu oferiți sângele nici unui sacrificiu cu pâine dospită.

142:3.18 (1599.10) ”8. Sacrificiul de la sărbătoarea Paștelor nu va fi lăsat pe loc până dimineața.

142:3.19 (1599.11) ”9. Voi veți aduce, în casa Domnului Dumnezeu vostru, primele dintre cele dintâi roade ale pământului.

142:3.20 (1599.12) ”10. Nu fierbeți un ied în laptele mamei lui.

142:3.21 (1599.13) ”După aceea, în toiul tunetelor și al fulgerelor din Sinai, Moise le-a dat cele zece noi porunci, și veți fi cu toții de acord că ele sunt expresiile cele mai vrednice de a însoți lărgirea conceptelor despre Zeitatea lui Iehova. Oare n-ați remarcat niciodată dubla

înregistrare a acestor porunci în Scripturi? Prima dată eliberarea de sub jugul egiptean este dată ca rațiune pentru respectarea sabatului, însă, într-o redactare ulterioară, credincioșii religioși în evoluție ai strămoșilor noștri au pretins ca acest text să fie schimbat pentru a recunoaște faptul creației ca motiv de a respecta sabatul.

142:3.22 (1599.14) ”După aceea, voi vă veți aminti că o dată mai mult, în timpurile lui Isaia - timpurile celei mai mari iluminări spirituale - aceste zece porunci negative au fost schimbate în marea lege pozitivă a iubirii, porunca de a-l iubi suprem pe Dumnezeu și de a-l iubi pe aproapele vostru ca pe voi înșivă. Eu, de asemenea, proclam că această lege supremă a iubirii pentru Dumnezeu și pentru oameni constituie întreaga îndatorire a oamenilor.”

142:3.23 (1600.1) Când Maestrul a terminat de vorbit, nici unul dintre apostoli nu i-a pus nici o întrebare. Ei s-au dus fiecare să se odihnească peste noapte.

4. Flavius și cultura Greacă

142:4.1 (1600.2) Flavius, iudeul grec, era un prozelit care nu avea acces la templu, căci nu fusese nici circumcis, nici botezat. Cum el aprecia mult frumusețea din artă și sculptură, casa pe care o ocupa pe durata șederilor sale în Ierusalim era o un edificiu magnific. Ea era cu distincție împodobită cu comori neprețuite pe care le adunase de peste tot, pe parcursul călătoriilor sale prin lume. Când a avut,

pentru prima dată, ideea de a-l invita pe Iisus, el s-a temut ca Maestrul să nu se supere la vederea acestor „imagini”. Dar, când Iisus a intrat la el, Flavius a fost plăcut surprins să vadă că în loc de a-l dojeni pentru faptul de a avea aceste obiecte așa-zise idolatre răspândite prin toată casa, Maestrul a manifestat un mare interes pentru toată colecția. Iisus și-a arătat aprecierea punând multe întrebări despre fiecare obiect, în timp ce Flavius îl însoțea din cameră în cameră arătându-i statuetele lui favorite.

142:4.2 (1600.3) Maestrul a văzut că gazda sa era dezorientată de atitudinea sa favorabilă în privința artei; în consecință, când au terminat de văzut toată colecția, Iisus i-s zis: „Pentru că apreciezi frumusețea lucrurilor create de Tatăl meu și modelate de mâinile artiștilor umani, de ce te-ai aștepta să primești reproșuri? Pentru că Moise a căutat odinioară să combată idolatria și adorarea falșilor zei, de ce ar trebui ca toți oamenii să dezaprobe reproducerea grației și a frumuseții? Eu îți zic, Flavius, că acești copii ai lui Moise l-au înțeles greșit, iar acum ei au făcut falși zei chiar și din interdicția lui în ce privește statuile și imaginile înfățișând lucruri celeste și pământene. Însă, chiar dacă Moise a propovăduit aceste restricții minții întunecate de odinioară, ce legătură are aceasta cu vremurile noastre în care Tatăl din ceruri este revelat în calitate de Suveran Spiritual universal mai presus de orice? Flavius, eu îți declar că, în împărăția ce vine, nu veți mai fi învățați să 'nu adorați aceasta, să nu adorați cealaltă'; nu va mai fi nici o preocupare în legătură cu porunci de a te abține de la aceasta și de a avea grijă să eviți cealaltă, ci toată lumea se va preocupa mai degrabă de o singură îndatorire supremă. Această

îndatorire a oamenilor se exprimă în două mari privilegii; adorarea sinceră a Creatorului infinit, Tatăl Paradisiac, și serviciul plin de dragoste făcut semenilor noștri. Dacă tu îl iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși, tu știi realmente că ești un fiu de Dumnezeu.

142:4.3 (1600.4) ”Într-o epocă în care Tatăl meu nu era bine înțeles, Moise era îndreptățit să încerce să se opună idolatriei, dar, în epoca care va veni, Tatăl va fi fost revelat în viața Fiului, iar această nouă revelare a lui Dumnezeu va zădărnici definitiv confundarea Tatălui Creator cu idolii de piatră sau cu statuile, de aur sau de argint. De aici înainte, oamenii inteligenți pot să se bucure de comorile de artă fără a confunda această apreciere materială a frumuseții cu adorarea și servirea Tatălui din Paradis, Dumnezeul tuturor lucrurilor și al tuturor ființelor.”

142:4.4 (1600.5) Flavius a crezut tot ceea ce l-a învățat Iisus. În ziua următoare, el a mers în Bethania de dincolo de Iordan ca să fie botezat de către discipolii lui Ioan. El a făcut așa pentru că apostolii lui Iisus nu îi mai botezau pe credincioși. Cu prilejul reîntoarcerii lui la Ierusalim, Flavius a dat o mare petrecere pentru Iisus și i-a invitat pe șaizeci dintre prietenii săi. Iar mulți dintre acești invitați au început să creadă și ei în mesajul împărăției ce vine.

5. Discursul despre certitudine

142:5.1 (1601.1)

Una dintre marile predici pe care le-a ținut Iisus în templu, în timpul acestei săptămâni a Paștelor, a fost un răspuns la o întrebare pusă de unul dintre auditorii săi, un locuitor din Damasc. Acest om l-a întrebat pe Iisus: „Rabine, cum vom ști noi cu certitudine că tu ești trimis de Dumnezeu și că noi putem cu adevărat intra în această împărăție de care tu și discipolii tăi proclamați că ne este la îndemână?” Și Iisus a răspuns:

142:5.2 (1601.2)

”În ce privește mesajul meu și învățătura discipolilor mei, voi ar trebui să le judecați după roadele lor. Dacă vă vom proclama adevărurile spiritului, spiritul va sta mărturie în inima voastră că mesajul nostru este autentic. Cât despre regat și despre încredințarea voastră de a fi acceptați de Tatăl din ceruri, îngăduiți-mi să vă întreb ce tată dintre voi, dacă este un tată inimos și demn de acest nume, și-ar lăsa fiul în neliniște sau în îndoială cu privire la statutul său în familia sa sau al locului său de siguranță în afecțiunea inimii tatălui său? Voi ceilalți tați pământenii, găsiți oare plăcere în a vă chinui copiii lăsându-i în îndoială cu privire la permanența iubirii pe care le-o purtați în inima voastră omenească? Tatăl vostru din ceruri nu-i lasă nici el pe copiii lui, născuți din spirit prin credință, în incertitudine cu privire la poziția lor în regat. Dacă îl primiți pe Dumnezeu în calitate de Tată, atunci, în adevăr, voi sunteți cu adevărat fii de Dumnezeu. Și, dacă sunteți fiii lui, atunci voi sunteți în siguranță în poziția și în situația a tot ceea ce ține de filiația divină și veșnică. Dacă voi credeți în cuvintele mele, voi credeți prin aceasta chiar în Cel care m-a trimis și, crezând astfel în Tată, voi ați făcut să fie sigur statutul vostru în cetățenia celestă. Dacă faceți voia Tatălui

din ceruri, voi veți izbuti întotdeauna să ajungeți la viața veșnică de progres în regatul divin.

142:5.3 (1601.3) ”Spiritul Suprem va sta mărturie odată cu spiritul vostru că voi sunteți cu adevărat copiii lui Dumnezeu. Dacă sunteți fiii Dumnezeu, atunci sunteți născuți din duhul lui Dumnezeu, și oricine este născut din spirit are în el însuși puterea de a învinge toate îndoielile; aceea este victoria care înfrânge orice incertitudine, este însăși credința voastră.

142:5.4 (1601.4) ”Profetul Isaia a zis, vorbind despre această epocă: 'Când spiritul va fi răspândit din înalt peste noi, atunci opera dreptății va deveni pentru totdeauna pacea, liniștea și încredințarea.' Pentru toți cei care cred sincer în această evanghelie, eu voi deveni o garanție a admitterii lor în îndurarea veșnică și în viața veșnică a împărăției Tatălui meu. Voi, dar, cei care auziți acest mesaj și credeți în această evanghelie a împărăției, voi sunteți fiii lui Dumnezeu și voi aveți viața veșnică. Dovada pentru lumea întreagă că sunteți născuți din spirit este că voi vă iubiți sincer unii pe ceilalți.”

142:5.5 (1601.5) Mulțimea de vizitatori a rămas multe ceasuri cu Iisus, punându-i întrebări și ascultând cu atenție răspunsurile lui încurajatoare. Învățătura lui Iisus îi încuraja chiar și pe apostoli să predice evanghelia împărăției cu mai multă forță și încredințare. Această experiență din Ierusalim a fost o mare inspirație pentru cei doisprezece. Acesta era primul lor contact cu niște mulțimi atât de numeroase, și ei au învățat multe lecții folositoare care le-au fost de mare ajutor în munca lor ulterioară.

6. Întrevederea cu Nicodim

142:6.1 (1601.6) Într-o seară, la Flavius, a venit să-l vadă pe Iisus un anume Nicodim; era un membru bogat și destul de înaintat în vârstă al sanhedrinului iudaic. El auzise vorbindu-se mult despre învățăturile galileeanului, astfel încât s-a dus, într-o zi, să-l asculte în timp ce propovăduia în curtea templului. El ar fi vrut să meargă adesea ca să asculte lecțiile lui Iisus, dar se temea să fie văzut printre auditorii care asistau la învățătura sa. Într-adevăr, conducătorii iudeilor erau deja până într-atâta în dezacord cu Iisus, încât nici un membru al sanhedrinului nu ar fi acceptat să fie identificat în mod fățiș cu el. În consecință, Nicodim aranjase cu Andrei ca să îl vadă pe Iisus între patru ochi și, tocmai în seara aceea, după căderea nopții. Petru, Iacob și Ioan se găseau în grădina lui Flavius când a început convorbirea, dar mai târziu au intrat toți în casă, unde s-a continuat dialogul.

142:6.2 (1602.1) Primindu-l pe Nicodim, Iisus nu a dat dovadă de vreo deferență specială. Vorbind cu el, el nu a făcut nici un compromis sau vreo încercare necuvenită de persuasiune. Maestrul nu a încercat să-l respingă pe interlocutorul său care cerceta în secret, și nici nu a fost sarcastic. În toate raporturile sale cu distinsul vizitator, Iisus a fost calm, sobru și demn. Nicodim nu era delegat oficial de către sanhedrin; el venea să îl vadă pe Iisus în principal datorită sincerului său interes pe care îl purta personal învățăturii Maestrului.

142:6.3 (1602.2) După ce a fost prezentat de Flavius, Nicodim zise: „Rabine, noi știm că ești un învățător trimis de Dumnezeu, căci nici un om nu ar putea propovădui în felul acesta dacă Dumnezeu nu ar fi cu el. Și sunt dornic să știu mai mult despre învățăturile tale referitoare la regatul care va veni.”

142:6.4 (1602.3) Iisus îi răspunse lui Nicodim: „În adevăr, în adevăr, îți spun ție, Nicodime, că dacă nu este născut de sus, un om nu poate vedea regatul lui Dumnezeu.” Apoi răspunse Nicodim: „Dar cum poate un om să se nască din nou când este bătrân? El nu poate intra pentru a doua oară în pântecele mamei lui ca să renască.”

142:6.5 (1602.4) Iisus a zis: „Totuși, eu îți declar că de nu se naște din spirit, un om nu poate intra în regatul lui Dumnezeu. Ceea ce se naște din carne este carne, și ceea ce se naște din spirit e spirit. Nu te mira că am zis că ar trebui să te naști din înalt. Când bate vântul, tu auzi freamătul frunzelor, dar vântul nu îl vezi - nici de unde vine, nici unde se duce - și la fel este cu tot ceea ce se naște din spirit. Cu ochii cărnii, se pot zări manifestările spiritului, dar nu se poate desluși efectiv spiritul.”

142:6.6 (1602.5) Nicodim răspunse: „Dar eu nu înțeleg - cum se poate să fie așa?” Iisus zise: „Este oare cu puțință ca tu să fii un învățător al Israelului și să ignori toate acestea? Cei care cunosc realitățile spiritului au deci datoria de a revela aceste lucruri celor care disting numai manifestările lumii materiale. Ne vei crede tu dacă îți vom vorbi despre adevărurile celeste? Ai tu curaj, Nicodime, să crezi în cineva care a coborât din cer, în Fiul Omului însuși?”

142:6.7 (1602.6) Atunci Nicodim a zis: „Dar oare cum pot începe să prind acest spirit care trebuie să mă recreeze pregătindu-mă să intru în regat?” Iisus răspunse: „Spiritul Tatălui din ceruri sălășluiește deja în tine. Dacă vrei să te lași condus de acest spirit de sus, tu vei începe foarte curând să vezi cu ochii spiritului; după aceea, dacă alegi cu toată inima călăuzirea spiritului, tu te vei naște din spirit, căci scopul unic al vieții tale va fi să faci voia Tatălui tău din ceruri. Pomenindu-te astfel născut din spirit și fericit în regatul lui Dumnezeu, tu vei începe să produci, în viața zilnică, roadele abundente ale spiritului.”

142:6.8 (1602.7) Nicodim era cu totul sincer. El a fost profund impresionat, dar a plecat dezorientat. Era un om împlinit în ce privește dezvoltarea de sine, stăpânirea de sine, și chiar și în ce privește înaltele calități morale. El era rafinat, egocentric și altruist, dar nu știa cum să-și *supună* voia sa celei a Tatălui divin, așa cum un copilăș acceptă să se supună îndrumărilor unui părinte pământean înțelept și iubitor, și să devină astfel în realitate un fiu de Dumnezeu, un moștenitor progresiv al împărăției eterne.

142:6.9 (1603.1) Dar Nicodim a adunat destulă credință pentru a lua în stăpânire regatul. El a protestat timid când colegii lui din sanhedrin au căutat să-l condamne pe Iisus fără ca mai întâi să-l audă. Mai târziu, cu Iosif din Arimatea, el a recunoscut cu îndrăzneală credința sa și a reclamat trupul lui Iisus, chiar și atunci când cei mai mulți dintre discipolii lui fugiseră, terorizați, de scena suferințelor și a morții finale a Maestrului lor.

7. Lecția despre familie

142:7.1 (1603.2) După perioada activă de propovăduire și de lucru personal din săptămâna de Paști la Ierusalim, Iisus a petrecut miercurea următoare odihnindu-se în Bethania cu apostolii săi. În acea după-amiază, Toma a pus o întrebare care a provocat un lung și instructiv răspuns. Toma a zis: „Maestre, în ziua în care am fost aleși ca ambasadori ai împărăției, tu ne-ai spus multe lucruri și ne-ai dat instrucțiuni despre modul nostru personal de viață, dar ce o să propovăduim noi mulțimilor? Cum ar trebui să trăiască acești oameni după ce regatul se va manifesta pe deplin? Discipolii tăi vor poseda ei sclavi? Vor căuta ei, adepții tăi, sărăcia și vor fugi ei de bogăție? Va prevala singură îndurarea, astfel încât noi nu vom mai avea nici legi nici tribunale?” Iisus și cei doisprezece și-au petrecut toată după-amiaza și toată seara după cină pentru discutarea întrebărilor lui Toma. Pentru claritatea expunerii noastre, noi prezentăm următorul rezumat al instrucțiunilor Maestrului:

142:7.2 (1603.3) Iisus a căutat mai întâi să îi facă pe apostolii lui să înțeleagă că el însuși trăia pe pământ o viață unică de încarnare, și că ei, cei doisprezece, fuseseră chemați să participe la această experiență de manifestare a Fiului Omului și în calitate de tovarăși la lucru și ei trebuie să se supună numeroaselor restricții și obligații ale experienței de manifestare. A existat chiar o aluzie voalată că Fiul Omului era singura persoană ce trăise vreodată pe pământ și care

putea să vadă simultan în chiar inima lui Dumnezeu și până în străfundurile sufletului omenesc.

142:7.3 (1603.4) Iisus a explicat foarte clar că împărăția cerurilor era o experiență evolutivă, începând aici pe pământ și progresând prin etape succesive de viață până în Paradis. În cursul serii, el a afirmat categoric că la un anumit stadiu viitor al dezvoltării regatului, el va vizita din nou această lume cu puterea spirituală și cu gloria divină.

142:7.4 (1603.5) El a explicat apoi că „ideea de regat” nu era cea mai bună manieră de a ilustra relațiile omului cu Dumnezeu, dar că el folosea această metaforă pentru că poporul iudeu era în așteptarea regatului și că Ioan predicase vorbind despre regatul ce va veni. Iisus a zis: „Oamenii dintr-o altă epocă vor înțelege mai bine evanghelia împărăției dacă el este înfățișat în termeni care exprimă relațiile de familie - când omul va înțelege religia ca învățătură a paternității lui Dumnezeu și a fraternității umane, filiația cu Dumnezeu.” După aceea, Maestrul a discutat îndeajuns de mult despre familia pământească ca fiind o ilustrare a familiei cerești și a reformulat cele două legi fundamentale ale vieții: primul comandament al iubirii pentru tată, capul de familie, și al doilea comandament al iubirii reciproce dintre copii, să-l iubești pe fratele tău ca pe tine însuși. El a explicat apoi că această calitate de afecțiune fraternă se va manifesta invariabil printr-un serviciu social dezinteresat și plin de iubire.

142:7.5 (1603.6) A venit apoi discuția memorabilă a caracteristicilor fundamentale ale vieții de familie și a aplicării lor în relațiile existente între Dumnezeu și om. Iisus a declarat că o adevărată viață de familie se întemeiază pe următoarele șapte fapte:

142:7.6 (1604.1) 1. *Faptul existenței.* Raporturile naturale și fenomenele de asemănare fizică se combină în familie: copiii moștenesc anumite trăsături ale părinților lor. Copiii își au originea în părinții lor; existența personalității lor depinde de actul părinților lor. Relația părintelui cu copilul este inerentă oricărei naturi și impregnează toate existențele vii.

142:7.7 (1604.2) 2. *Siguranța și plăcerea.* Părinții demni de acest nume găsesc o mare încântare în a răspunde nevoilor copiilor lor. Mulți părinți nu se mulțumesc a le oferi numai necesarul, ci urmăresc și să se îngrijească și de plăcerile lor.

142:7.8 (1604.3) 3. *Instruirea și educația.* Părinții chibzuiți fac cu înțelepciune planuri pentru a-i instrui și educa cum se cuvine pe fiii și pe fiicele lor. Ei îi pregătesc din tinerețe pentru responsabilitățile mai mari ale vieții lor de adult.

142:7.9 (1604.4) 4. *Disciplina și constrângerea.* Părinții prevăzători iau, de asemenea, măsuri pentru disciplinarea, îndrumarea, corectarea și uneori pentru constrângerea necesară a tinerilor lor copii lipsiți de maturitate.

142:7.10 (1604.5) 5. *Camaraderia și loialitatea.* Un părinte afectuos întreține raporturi intime și iubitoare cu copiii lui. El are totdeauna o ureche deschisă la cerințele lor; el este întotdeauna pregătit să împărtășească încercările lor și să-i ajute în dificultățile lor. Părintele poartă un interes suprem bunăstării progresive a progenerurii sale.

142:7.11 (1604.6) 6. *Iubirea și îndurarea.* Un părinte plin de compasiune iartă cu mărinimie. Părinții nu nutresc idei de răzbunare contra copiilor lor. Ei nu seamănă nici cu judecătorii, nici cu dușmanii, nici cu creditorii. Adevăratele familii sunt întemeiate pe toleranță, pe răbdare și pe iertare.

142:7.12 (1604.7) 7. *Dispoziții pentru viitor.* Părinților temporari le place să lase o moștenire fiilor lor. Familia continuă de la o generație la următoarea. Moartea nu pune capăt unei generații decât pentru a marca începutul alteia. Moartea încheie o viață individuală, dar nu în mod necesar viața de familie.

142:7.13 (1604.8) Vreme de ceasuri, Maestrul a discutat despre aplicarea acestor caracteristici ale vieții de familie relațiilor omului (copilul pământean) cu Dumnezeu (Tatăl din Paradis), și iată concluzia lui: „Eu cunosc la perfecție totalitatea relațiilor unui fiu cu Tatăl, căci eu am atins deja, în domeniul filiației, tot ceea ce voi va trebui să atingeți în eternul viitor. Fiul Omului este pregătit pentru ascensiunea sa la dreapta Tatălui, astfel încât în mine calea este încă și mai larg deschisă fiecăruia dintre voi pentru a-l vedea pe Dumnezeu și, înainte ca voi să fi desăvârșit glorioasa înaintare, pentru a deveni perfecți așa cum Tatăl vostru din ceruri este perfect.”

142:7.14 (1604.9) Când apostolii au auzit aceste cuvinte pătrunzătoare, ei și-au amintit declarațiile pe care le făcuse Ioan în vremea botezării lui Iisus; ei au păstrat deopotrivă o amintire foarte vie a acestei experiențe în legătură cu predicările lor și cu învățăturile lor după moartea și învierea Maestrului.

142:7.15 (1604.10) Iisus este un fiu divin în care Tatăl are deplină încredere. El fusese cu Tatăl și îl înțelegea în totalitate. El își trăise acum viața pământească spre deplina satisfacție a Tatălui, iar încarnarea lui în trup îi îngăduise să îi înțeleagă pe deplin pe oameni. Iisus era perfecțiunea omului; el atinsese întocmai aceeași perfecțiune pe care toți credincioșii sinceri sunt mențiți să o atingă în el și prin el. Iisus le-a revelat oamenilor un Dumnezeu al perfecțiunii și a prezentat înel însuși fiul desăvârșit al lumilor pentru Dumnezeu.

142:7.16 (1605.1) Cu toate că discursul lui Iisus a durat timp de mai multe ore, Toma nu era încă satisfăcut, căci zise: „Maestre, noi nu găsim că Tatăl din ceruri ne tratează întotdeauna cu bunătate și mărinimie. De multe ori, noi suferim amar pe pământ, iar rugăciunile noastre nu sunt întotdeauna îndeplinite. Asupra căror puncte nu izbutim noi să pricepem sensul învățaturii tale?”

142:7.17 (1605.2) Iisus a răspuns: „Toma, Toma, cât timp va mai trece până să dobândești deprinderea de a asculta cu urechea spiritului? Cât timp va mai trece până ce te vei dumiri că această împărăție este o împărăție spirituală și că Tatăl meu este și el o ființă spirituală? Nu înțelegi tu oare că eu vă învăț ca fii ai spiritului din familia spirituală din ceruri, al cărei șef patern este un spirit infinit și veșnic? Nu mă vei lăsa tu să mă folosesc de familia pământească pentru a ilustra relațiile divine, fără a aplica într-un mod atât de literal învățătura mea la treburile materiale? Oare nu poți tu separa în mintea ta realitățile spirituale ale regatului de problemele materiale, sociale, economice și politice din timpurile acestea? Când vorbesc limba spiritului, de ce oare persisti tu în a traduce gândul meu în limbajul

cărnii, și asta numai pentru că îmi permit să mă folosesc de relații comune și literale cu scopul ilustrării adevărurilor spirituale? Copiii mei, vă rog să încetați a mai aplica învățătura regatului spiritului sordidelor treburi ale sclaviei, ale mizeriei, ale caselor și ale pământurilor, și problemelor materiale de echitate și de justiție umane. Aceste chestiuni temporare îi privesc pe oamenii acestei lumi și, cu toate că într-un anumit fel ele îi afectează pe toți oamenii, voi ați fost chemați să mă reprezentați în lume așa cum îl reprezintă eu pe Tatăl meu. Voi sunteți ambasadorii spirituali ai unui regat spiritual, reprezentanții speciali ai Tatălui spiritual. Până acum ar fi trebuit deja să-mi fie cu putință să vă instruiesc ca adulți ai împărăției spiritului. Oare va trebui întotdeauna să vă vorbesc ca unor copii? Voi nu credeți niciodată în percepția spirituală? Totuși, eu vă iubesc și voi avea mare răbdare cu voi până la capătul asocierii noastre în carne. Și chiar și după aceea, spiritul meu vă va lua-o înaintea în toată lumea.

8. În Iudeea meridională

142:8.1 (1605.3) Către sfârșitul lui aprilie, opoziția contra lui Iisus devenise atât de pronunțată la farisei și la saducheii că Maestrul și apostolii săi s-au decis să părăsească Ierusalimul pentru o vreme și să se îndrepte spre sud ca să muncească în Betleem și în Hebron. Toată luna mai a fost folosită în activitatea personală din aceste orașe și la locuitorii din orașele învecinate. Pe parcursul acestei deplasări,

ei nu au ținut nici o predică în public, ci au făcut doar vizite din casă în casă. În vreme ce apostoli propovăduiau evanghelia și îi îngrijeau pe bolnavi, Iisus și Abner au petrecut o parte din timp în En-Gedi pentru a vizita colonia nazarineeană. De acolo plecase Ioan Botezătorul, iar Abner fusese șeful acestui grup. Mulți dintre membrii confreriei nazarineene au început să creadă în Iisus, însă majoritatea acestor oameni asceți și excentrici a refuzat să îl accepte ca învățător trimis din cer, deoarece el nu învăța despre postire sau despre alte forme de renunțare.

142:8.2 (1605.4) Locuitorii acestei regiuni nu știau că Iisus se născuse în Betleem. La fel cu majoritatea discipolilor, ei presupuneau întotdeauna că Maestrul venise pe lume în Nazaret, dar cei doisprezece apostoli cunoșteau faptele.

142:8.3 (1605.5) Acea ședere în Iudeea meridională a fost o perioadă de lucru odihnitoare și fructuoasă; regatul a sporit cu numeroase suflete. La începutul lui iunie, agitația contra lui Iisus se calmase atât de bine în Ierusalim încât Maestrul și apostolii s-au reîntors acolo ca să instruiască și să-i încurajeze pe credincioși.

142:8.4 (1606.1) Cu toate că Iisus și apostolii și-au petrecut toată luna iunie în Ierusalim sau prin împrejurimi, ei nu au predicat în public în cursul acestei perioade. Ei au trăit, în cea mai mare parte a timpului, sub corturile pe care le ridicaseră într-un parc sau o grădină umbrită, cunoscută în acea vreme sub numele de Ghetsemani, situată pe panta vestică a Muntelui Măslinilor, nu departe de pârau Cedronului. Ei au petrecut în general sabaturile de la sfârșit de săptămână acasă la Lazăr și surorile lui din Bethania. Iisus nu a

pătruns decât de câteva ori în interiorul zidurilor Ierusalimului, însă un mare număr de căutători interesați au mers până în Ghetsemani pentru a vorbi cu el. Într-o seară de vineri, Nicodim și un anume Iosif din Arimatea s-au încumetat să îi facă o vizită lui Iisus, dar, în timp ce se găseau deja în fața intrării cortului Maestrului, ei au făcut cale întoarsă de frică. Bineînțeles, ei nu-și dădeau seama că Iisus avea cunoștință de toate acțiunile lor.

142:8.5 (1606.2) Când conducătorii iudei au aflat că Iisus revenise în Ierusalim, ei s-au pregătit să îl aresteze; însă, băgând de seamă că el nu ținea predici publice, au tras concluzia că se speriasse de campania lor anterioară și au hotărât să îl lase să-și continue învățătura în modul acesta privat, fără a-l molesta mai departe. Treburile și-au urmat deci în liniște cursul până în ultimele zile ale lunii iunie, când un anume Simon, membru al sanhedrinului, s-a raliat public la învățăturile lui Iisus, după ce a declarat aceasta în prealabil șefilor iudei. Imediat s-a organizat o nouă campanie pentru a-l prinde pe Iisus, și ea a devenit atât de puternică încât Maestrul a trebuit să se retragă în orașele din Samaria și din Decapole.